

hvor han nu udelukkende søgte, saae han Folk stikke Hovederne sammen og hviske. Rundtom i Selskabslivet vakte den mærkelige Forbindelse den største Opsigt, og der fortaltes allerede de eventyrligste Ting om den unge Lykkeridder, der først havde arvet den ulykkelige Neergaard og nu havde »hugget sig« den ene af Philip Salomons Millioner.

Størst Bevægelse vakte Rygtet om Forlovelsen dog blandt Pers fordums Studiefæller paa den polytekniske Lærestanstalt, hos hvem allerede »Falken«s Artikel om ham havde vakt et ikke ringe Røre. Alle de urolige Hoveder, der ligesom han fandt Luften for kvalm i Professor Sandrups »Udrukningsanstalt for tekniske Kontorister«, og alle Døgenigterne, der greb enhver Kritik af Skolen som en Undskyldning for deres Dovenskab, kaarede ham til deres Talsmand og Fører. Til Gengæld skabte hans Held ham en Række misundelige Fjender i de »vordende Kancelliraader«, der hidtil havde betragtet ham med medlidende Ringeagt. Navnlig gjaldt dette en vis Marius Jørgensen, en rødhaaret Præstesøn fra Fyen, der iøvrigt altid havde hadet ham. Han var en hæderlig Slider og Professor Sandrups Øjesten, en lille opblæst og saare højtidelig Person, der gik med Jernsinker under Skoene og sled Bagen af to Par Bukser mellem hver Gang, han undte sig Bad, — kort sagt en fuldblods Sidenius. Per havde i sin Tid